

ת"פ 34630/12/21 - מדינת ישראל נגד אמיר דבארי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 34630-12-21 מדינת ישראל נ' דבארי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט יואל עדן
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמיחי חביביאן - פמ"ד

נגד

אמיר דבארי
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד ג'ברין

הנאשמים

גזר דין

האישום והסדר טיעון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן (כא/2), במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של הסתננות מזוינת לפי סעיף 4 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם תושב עזה, אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום לא היה בעל היתר כניסה לישראל.

בתאריך 27.11.21 החליט הנאשם להסתנן לישראל, כשהוא נושא על גופו רימון רסס, וזאת על מנת להיעצר.

סמוך לפני השעה 18:15, התקרבו הנאשם לגדר המערכת, ועבר אותה לתוך שטח ישראל.

כוחות צה"ל הבחינו בנאשם ודרשו שיוציא את מה שבכליו, הנאשם נענה לדרישותיהם, פשט את בגדיו ובכיס מעילו נמצא הרימון על ידי חייל צה"ל. הרימון פוצץ ע"י החיילים במקום.

במעשיו אלו, הסתנן הנאשם לישראל, שלא במעבר גבול, וכשהוא נושא את הרימון שהוא נשק שביכולתו להמית, ללא היתר כדון.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, הורשע בעבירות המפורטות בו, ואין כל הסכמה עונשית בין הצדדים.

טענות ב"כ המאשימה

2. לטענת ב"כ המאשימה:

הערכים שנפגעו הם זכותה וחובתה של מדינת ישראל ומערכת המשפט לשמור על גבולות המדינה מפני מסתננים לשטחה. יש צורך במענה אכיפתי הולם ומרתיע, שיקדם התמודדות אפקטיבית עם תופעת ההסתננות, תופעה זו פוגעת בביטחון השוטף, בביטחון החיילים ובאינטרסים ביטחוניים וריבוניים של מדינת ישראל, ומסכנת את כוחות צה"ל.

נטען כי כעת, שוב מסתמנת עליה בכמות המסתננים משטח רצועת עזה, וחציית הגדר, בין באופן חמוש ובין אם לאו.

הניסיון לטעון כי מסתננים אלו אינם מתכוונים לפגוע בביטחון המדינה שכן תכלית הכניסה הינה כלכלית או אישית, חוטא למציאות, ומתעלם מההשלכות הביטחוניות החמורות של תופעה זו, ומפוטנציאל הסכנה הרב הטמון בתופעה.

במקרה זה היתה הצטיידות ברימון רסס, וההתחמשות בו מגבירה מאוד את הסיכון הנשקף לשלמות גופם ובטחונם של חיילי צה"ל ותושבי מדינת ישראל.

החוק קובע 15 שנות מאסר על עבירת הסתננות מזוינת לעומת 5 שנות מאסר על הסתננות בלבד, ויש לתת ביטוי לכך שהמחוקק שילש את הענישה בגין עבירה כאמור.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ועתר לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל - 5 שנות מאסר בפועל.

נטען כי נדרשת החמרה בעבירות נשק, והנאשם נשא על גופו רימון רסס. לאחרונה נכנסה לתוקף הוראת שעה במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין, למרות שהתיקון איננו חל ביחס לנאשם, התיקון קובע ענישה מזערית של רבע מהעונש הקבוע ביחס לסעיף 144(ב) לחוק העונשין. לטענת ב"כ המאשימה, התיקון מצדיק את מתחם הענישה לו עתר.

התבקש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם המוצע, זאת, בהתחשב במניעיו של הנאשם ובעובדה שמטרתו היתה להיעצר, בהתחשב בגילו הצעיר והיעדר עבר פלילי.

כן התבקש להטיל מאסר על תנאי, וקנס מהטעם שהמוטיבציה בהסתננות היא מוטיבציה בעלת אופי כלכלי, והשתתף קנס יש בה גם כשלעצמה להעביר מסר ששולל את המוטיבציה.

טענות ב"כ הנאשם

3. לטענת ב"כ הנאשם:

מדובר בנאשם תושב רצועת עזה, חקלאי שהודה כמעט בהזדמנות ראשונה, חסך זמן שיפוטי ונעדר עבר פלילי. הנאשם לא התגייס לארגונים ברצועת עזה, הוא אדם פשוט, משפחתו מונה 12 נפשות, והפרנסה ברצועת עזה קשה. הלחץ הכלכלי הוא שהניע אותו לבוא לגבול, ונטען כי הנאשם הגיע לגבול בידיעה שאם הוא ללא סכין או משהו אחר, החיילים יחזירו אותו לאור ההנחיה החדשה לפיה אם המסתננים מבצעים הסתננות רגילה מחזירים אותם חזרה.

לטענת ב"כ נאשם הגשת כתבי אישום נגד מסתננים המבצעים הסתננות ללא נשק נפסקה לתקופה מסוימת, וכיום, מוגשים כתבי אישום רק נגד מסתננים שבידם רימון. לטענתו, גם מסתננים עם סכין מוחזרים לרצועת עזה.

נטען כי הנאשם רכש רימון, לא בדק האם הרימון תקני או לא, כי זו לא היתה מטרתו, והמטרה הייתה להראות לחיילים שבא עם רימון, כי הוא בא להיעצר.

נטען כי אין להקל בעניין ההסתננות, אך עם זאת החיילים מתורגלים, והאמצעים הטכנולוגיים הם לא אותם אמצעים הטכנולוגיים שהיו לפני 10 שנים.

נטען כי ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ישנה, בה הייתה תקופה בה חיילים לא היו יכולים לדעת אם המסתננים באו לפגוע בהם או שבאו לעבודה, והעונשים היו ברף גבוה, אולם התקופה הופסקה, והמדינה הפסיקה להכניס מסתננים רגילים ולהעמיד אותם לדין.

נטען כי אם כוונת המדינה היא להחמיר בעונשים של מסתננים עם רימון, ולטעון למה שהיה לפני הרבה שנים, יש לעשות זאת בהדרגתיות.

המתחם לו עתרה המאשימה לא סביר, והענישה צריכה להיות זו שהוטלה בשנת 2018.

התבקש לקבוע מתחם הנע בין 12 ל - 24 חודשים ולמיקום הענישה של הנאשם ברף התחתון, לאור כך שמדובר בנאשם צעיר.

ביחס לתיקון החוק בעבירות נשק, נטען כי הוא אינו מתייחס לנסיבות אלו אלא למיגור החזקת הנשק בישראל, והחזקת נשק לכל שימוש פלילי.

הנאשם אמר כי הוא מבקש שמדינת ישראל תסיר את המצור מעל רצועת עזה.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

4. הנאשם ביצע עבירות של הסתננות מזוינת ונשיאת נשק בכך שהתקרב לגדר המערכת ועבר אותה לתוך שטח ישראל כאשר הוא נושא רימון רסס שבכוחו להמית.

העבירות אשר ביצע הנאשם הינן עבירות חמורות, בפרט בנסיבות ביצוען, הסתננות עם כלי נשק שבכוחו להמית - רימון רסס, ומהגבול בו ההיבט הביטחוני לאירועים בו חמור, על רקע המציאות הביטחונית במקום.

להסתננות השלכות ביטחוניות ברורות, ותוצאתה הקצאת כוחות צבא לאירוע ההסתננות, העמדת כוחות הצבא בסיכון הכרוך בפעילות בקו הגבול והמשמעות הכספית הכרוכה בכך.

בביצוע העבירות פגע הנאשם בערכים המוגנים שהם בטחון המדינה ובטחון חייליה ואזרחיה, ריבונות המדינה וסמכותה לקבוע מי יבוא בשעריה וזאת בנוסף לפגיעה באינטרסים כלכליים בשל הצורך בהשקעת משאבים אנושיים וכלכליים למניעת הסתננות.

תכלית חוק ההסתננות הינה תכלית ביטחונית הרתעתית, ולעבירת ההסתננות היבט בטחוני גם כאשר נטען כי מדובר בכניסה למטרות כלכליות.

לעניין זה ר' ע"פ 6474/08 עזמי פרג'אללה ואח' נ' מ"י (10.6.2009):

"נדגיש, כי עבירת ההסתננות, ובייחוד במצב הביטחוני השורר ברצועת עזה, היא אכן עבירה חמורה, אשר יש לה השלכות ביטחוניות נכבדות...נוכח האמור, ואל מול הצורך בהרתעה, ברי שלא ניתן לתת משקל נוסף לטענות אודות המצוקה הכלכלית שבה שרויים המערערים ובני משפחותיהם".

ביחס לתכלית הביטחונית של החוק למניעת הסתננות ולכך שקביעת העונש הגבוה הינה לנוכח הסיכון הביטחוני הרב הגלום בעבירה זו, ר' ע"פ 5746/06 כמאל עבאס נ' מ"י (31.7.2007):

"ההיסטוריה החקיקתית של החוק למניעת הסתננות מלמדת בבירור כי תכליתו הינה להגן מפני כניסה שלא כדין לתחום גבולותיה של מדינת ישראל משטחים גובלים או סמוכים לה. ...על התכלית של שמירה על ביטחון המדינה והרתעה מפני מעשי הסתננות, ניתן ללמוד גם מהוראותיו השונות של החוק למניעת הסתננות. ... נוכח הסיכון הבטחוני הרב הגלום בעבירות אלה, נקבע בגין עונש מרבי גבוה יותר ביחס לעונש הקבוע בגין עבירת ההסתננות לפי סעיף 2 לחוק. בכל אלה יש כדי לתמוך במסקנה אשר אינה שנויה במחלוקת בין הצדדים בפנינו, ולפיה תכליתו של החוק למניעת הסתננות היא ביסודה תכלית ביטחונית-הרתעתית, שנועדה להגן על ביטחון גבולותיה של מדינת ישראל מפני כניסה שלא כדין לשטחה".

ור' ע"פ (מחוזי ב"ש) 7171/06 מדינת ישראל נ' עורג'אן אנואר ואח' (5/7/2006):

"עבירת הסתננות כשמה כן היא. הדגש מושם על פעולת הכניסה האסורה לארץ ולא על ההימצאות בארץ שלא כדין (ראה סעיף 1 לחוק). חציית גבול אסורה בין מדינות שכנות - מצרים וישראל - בהיקף של ממש, על כל המשתמע מכך, פוגעת במרקם העדין של היחסים ביניהן. במציאות של תחילת המאה ה-21 פגיעה שכזו אוצרת בתוכה היבטים ביטחוניים. זהו המצב גם אם נאשם בודד חוצה את הגבול כדי למצוא נתיב חדש לפרנסתו. הרי המצב בשטח אינו בגדר לא נודע, והנועז לתכנן תכנית לעבור ממדינה למדינה מודע לכך שיש במעשיו כדי לפגוע בהיבט זה או אחר בריבונותן של שתי המדינות. אין הוא יכול לעצום עין ולהציג את מעשיו כשייך למדור הכלכלי בלבד. השקעת מדינת ישראל כדי לשמור על יציבות הגבול נובעת משיקולים ביטחוניים. חדירות חוזרות ונשנות בנקודה זו או אחרת בגבול עלולות בסופו של דבר להחליש את יציבותו לאורכו ולרוחבו. ניסיון לצמצם את הראיה במעשה של נאשם להנחה שאין הוא מתכוון לפגוע בביטחון המדינה מעבר לפעולת הכניסה האסורה - כאילו מדובר במעשה קונדס או הרפתקה מובנת מההיבט הכלכלי, חוטא למציאות."

עוד על הסכנה הגלומה במעשים אלו ר' ע"פ 5059/09 מ"י נ' מוחמד שרתאחה (15.10.2009): **"המערער תושב רצועת עזה, חדר ושב וחדר לשטחה של מדינת ישראל שלא כדין, כאשר בפעם הראשונה הוא עשה זאת על ידי חיתוך של גדר הגבול. נדמה כי אין צורך להכביר מילים על חומרת המעשים.. במעשים מסוג זה גלומה סכנה מופלגת לציבור ולכוחות הביטחון.."**

עבירת ההסתננות, ובפרט בקו הגבול בו בוצעה, נושאת בחובה היבט בטחוני מובהק, והינה בעלת חומרה יתירה, וזאת בפרט בנסיבות המחמירות בדמות הצטיידות ברימון רסס, שהוא כלי נשק שבכוחו להמית אדם.

קביעת מתחם העונש ההולם נעשית תוך התייחסות להיבטים הקשורים בנסיבות הביצוע, ולמתחם היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 רך חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם.

בע"פ 7716/14 אחמד אבו סעיפאן נ' מ"י (20.4.2015) - נגזר על המערער, אשר הסתנן מרצועת עזה לישראל כשברשותו סכין בצוותא עם אחר, עונש של 26 חודשי מאסר, תוך שנקבע מתחם עונש הולם הנע בין 18-40 חודשי מאסר. הערעור נדחה ונקבע כי מדובר בעונש הולם אשר התחשב בגיל הצעיר ובהעדר עבר פלילי של המערערים, וצוין כי מתחם הענישה שנקבע אינו חורג ממדיניות הענישה הראויה.

בע"פ 5059/09 מ"י נ' מוחמד שרתאחה (15.10.2009) - חדר המשיב תושב רצועת עזה, לישראל, לאחר שחתך את גדר הגבול. הוא נעצר וגורש לרצועה, אולם בחודש דצמבר 2008, שב ונכנס לישראל, הפעם דרך הגבול עם מצרים, ואת זאת עשה לאחר שזומן לחקירה על ידי אנשי חמא"ס בחשד למעורבות בסחר בסמים. הפעם נעצר המשיב בבית חולים בפתח-תקוה, לשם הגיע כדי לבקר את קרובת משפחתו. המשיב הורשע בעבירות של הסתננות ופגיעה ברכוש

שהיה בה כדי לפגוע בבטחון המשינה ונדון ל - 12 חדשי מאסר בפועל. ערעור המדינה התקבל ועונשו של המשיב הוחמר ל - 24 חדשי מאסר בפועל, וזאת נוכח כך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, ונפסק כי : **"במעשים מסוג זה גלומה סכנה מופלגת לציבור ולכוחות הביטחון, ועל כן נכון היה להגיב עליהם בענישה קשה כדי להרתיע את הרבים ולהפוך אותם ללא כדאיים"**.

בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 30475-12-13 מ"י נ' **מוחמד אל בלעאוי ואח'** (25.12.2013) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על ארבעת המשיבים בגין עבירות הסתננות, שאינה הסתננות מזויינת. העונשים אשר הוטלו היו בין 7 ל - 9 חודשי מאסר בפועל. בערעור נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת הסתננות (לפי סעיף 2 - ולא הסתננות מזויינת) הינו בין שנה אחת לשתי שנות מאסר, ועונשם הוחמר, כך שעל שלושה הוטלו 12 חודשי מאסר ועל הרביעי 11 חודשי מאסר, לאור גילו הצעיר.

בת"פ (מחוזי באר שבע) 36418-08-14 מ"י נ' **אבו עוילי** (10.2.2014) - הנאשם הורשע בעבירת הסתננות מזויינת כאשר ברשותו סכין יפנית וסכין גדולה נוספת, הסדר הטיעון כלל רף ענישה עליון של 2.5 שנות מאסר, ונגזרו 26 חודשי מאסר, כאשר נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל- 40 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 8999-05-14 (מחוזי באר שבע) מ"י נ' **חאתם אבו סליסל** (23.7.2014) - הנאשם הורשע בעבירת הסתננות מזויינת כאשר הסתן מרצועת עזה לישראל כשברשותו סכין, ונגזר עליו עונש של 17 חודשי מאסר בפועל כאשר נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 1-3 שנות מאסר בפועל, וצוין כי יש גם ליתן דגש ומשקל לסוג הסכין אשר עמה בוצעה עבירת ההסתננות.

בת"פ 39377-03-13 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' נאג'י אבו שמלה** (20.2.2014) - הנאשם הורשע בהסתננות בצוותא עם שניים אחרים תוך נשיאת סכינים יפניות, ונגזר עליהם 10 חודשי מאסר ונקבע כי מתחם העונש בגין עבירת הסתננות מזויינת בצוותא תוך נשיאת סכינים שאינם סכיני תקיפה מובהקים וללא מניע בטחוני, נע בין 9 ל 30 חודשי מאסר בפועל.

בתפ"ח 68386-05-19 (מחוזי באר שבע) מ"י נ' **אבו שמאס** (7.11.2019) - הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון אשר כלל הסכמות עונשיות, בעבירות של הסתננות לפי סעיף 2 לחוק למניעת הסתננות, נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין. הנאשם, תושב עזה, החליט לחצות את גבול רצועת עזה ולהיכנס לישראל שלא כדין, הצטייד במספרים לחיתוך הגדר ורימון יד, כדי שאם ייתפס על ידי חיילי צה"ל, ייעצר ולא יוחזר לרצועת עזה. הנאשם הגיע בעודו מצויד ברימון יד אשר היה לנאשם יסוד להניח כי היה תקול, לגדר, חתך את הגדר ונכנס לישראל שלא כדין. חיילי צה"ל שהגיעו למקום עצרו את הנאשם ונטרלו את רימון היד שהיה ברשותו. הצדדים הגיעו להסכמה עונשית על הטלת מאסר למשך 18 חודשים. בית המשפט כיבד את ההסדר ובשיקולים הובאה העובדה שנסיונות עבירת נשיאת הנשק אינן ברף גבוה לאור כך שלפי כתב האישום המתקן, היה לנאשם יסוד להניח מלכתחילה שהרימון אינו שמיש ולא יתפוצץ. אמנם מדובר בהסדר טיעון, אולם הנסיבות שם אשר כללו החזקת רימון היו ברף נמוך מהנסיבות בעניינו הואיל ובעניינו מדובר ברימון רסס שבכוחו להמית, ושם מדובר היה ברימון שלנאשם היה יסוד להניח כי אינו שמיש ולא יתפוצץ. הנסיבות החמורות יותר בעניינו צריכות לבוא לידי ביטוי בקביעת המתחם.

על מתחם העונש ההולם לבטא את חומרת נסיבות ביצוע העבירה, את הצורך להרתיע הן את הנאשם והן את הרבים, ועל הענישה לבטא את הצורך בהגנה על הציבור. הצורך במיגור תופעת ההסתננות המזוינת מחייב ענישה מחמירה.

הפסיקה דלעיל עיקרה בנסיבות בהן ההסתננות היתה תוך החזקת סכין, או אף הסתננות בלבד, לצד הסדר טיעון אשר פורט לעיל ביחס להסתננות עם רימון אשר הנאשם שם חשב שהוא תקול. בעניינו מדובר בהסתננות אשר בוצעה כאשר הנאשם מצוייד ברימון רסס, וזוהי נסיבה מחמירה באופן משמעותי, כאשר לצד עבירת ההסתננות עבירת נשיאת נשק.

הפוטנציאל לסיכון חיי אדם בהחזקת הרימון צריך להביא להחמרה בענישה, גם אם הפוטנציאל לא מומש ולא יצא אל הפועל.

הנאשם מוביל רימון אשר לו פוטנציאל הרג ללא אבחנה, ועל מתחם העונש ההולם לבטא את המענה העונשי הראוי וההולם לחומרה זו של נסיבות ביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם טען ביחס לשינוי המדיניות אשר נעשה בעבר, לפיה לא היו מועמדים לדין מסתננים בעבירת הסתננות בלבד, ואף מסתננים שהיו עם סכין בלבד, היו מושבים חזרה ללא העמדה לדין. נטען כי כעת קיים שוני בהעמדה לדין ומעמידים לדין מסתננים עם רימון. ואולם, שינוי המדיניות בוצע ביחס למי שהיו מסתננים ללא נשק או כשהם נושאים סכין, ולא נטען כי שינוי מדיניות זה היה גם ביחס למי אשר מחזיקים ברשותם רימון רסס.

לשינוי המדיניות התייחסה הפסיקה בעבר, ואולם מדובר היה כאמור בהסתננות ללא כל נשק או עם סכין בלבד. ר' רע"פ 6916/16 **כרם קרינאוי נ' מ"י** (6.12.2016) בו ההסתננות היתה עם סכין, וע"פ 1207/16 **סלים אבו עיאש נ' מ"י** (21.4.2016) בו ההסתננות היתה תוך התפרעות של עשרות מתפרעים.

הנאשם כעת הסתן כשברשותו רימון רסס, ושינוי המדיניות לא התייחס לנסיבות שכאלו של הסתננות, הכוללות החזקת רימון. לפיכך אין באותו שינוי כדי להקים טענה כנגד מעצרו, או להקלה בעונש.

אשר לטענה כי לאור כך שלא עוצרים מסתננים עם סכין, הנאשם הצטייד ברימון - גם בכך אינני מוצא כי יש כדי להקל עם הנאשם. כתב האישום מצוין, כעובדה מוסכמת, כי הנאשם נעצר כשעל גופו רימון רסס, וזאת על מנת להיעצר. כעובדה מוסכמת זו יש אמנם כדי לשלול כוונה אחרת להחזקת הרימון, אולם לעצם החזקתו, ולהסתננות עימו, יש היבט של סכנה, אשר הינה חמורה משמעותית מהחזקת סכין.

בכניסתו של הנאשם לישראל כאשר הוא נושא על גופו רימון רסס, יש כדי להעצים את הסיכון שנוצר עם כניסתו. בנסיבות העניין לא נמצאה אינדיקציה לכך שהנאשם התכוון לעשות שימוש ברימון כלפי כוחות הביטחון או אזרחי המדינה, אולם במעשה זה גלומה מסוכנות אשר צריכה למענה עונשי הולם.

המצב הביטחוני בגבול ממנו הסתכן הנאשם, עודנו מצב בטחוני נפיץ, ועל הענישה לבטא את חומרת המעשה בנסיבות אלו.

עבירת נשיאת הנשק, הרימון, לכשעצמה, מחייבת ענישה מחמירה. הצורך בהחמרה בעבירות נשק הודגש בשורת פסקי דין. התיקון לחוק העונשין ביחס לענישת המינימום בעבירות נשק אמנם אינו חל בעניינו של הנאשם, אולם מגמת ההחמרה והצורך בה נקבעה זה מכבר. ר' לענין זה ע"פ 1332/04 מ"י נ' פס ואח' (19.4.2004): **"גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית והאידאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה"**, וכן ע"פ 5336/16 אברהם צדוק נ' מ"י (17.11.2013) - בו נפסק כי: **"מסוכנותם הרבה של חומרי נפץ ומטעני חבלה, ידועה לכל בר-דעת. סכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. שומה להרתם על מנת למגר תופעה של נשיאה והובלה של נשק. בחיי אדם עסקינן, ואין מקום לפשרות. ..."**

מכל האמור, אני מוצא את מתחם העונש ההולם, בגין העבירות אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל הנע בין 24 ל - 48 חודשי מאסר.

הענישה

5. הנאשם יליד 2000, נעדר עבר פלילי.

במסגרת השיקולים לקולא יש להביא את גילו הצעיר ואת קבלת האחריות.

מנגד, כאמור בע"פ 5059/09 מ"י נ' מוחמד שרתאחה (15.10.2009) דלעיל, יש להטיל ענישה שיהיה בה כדי להרתיע את הרבים ולהפוך את המעשים ללא כדאיים.

משיקולי הרתעת הרבים, ומשיקולי הרתעת היחיד, היה מקום להטיל ענישה העולה על הרף התחתון של המתחם.

ואולם, ב"כ המאשימה עותרים להטלת עונש ברף התחתון של המתחם, ובנסיבות הענין, לאור היעדר עבר פלילי וגילו הצעיר של הנאשם, אינני מוצא מקום לענישה המחמירה מעל הרף התחתון.

אשר לעתירת המאשימה להטלת קנס, אכן יש להטיל רכיב כלכלי, משיקולי הרתעה, ואולם לאור נסיבותיו של הנאשם, על הקנס להיות מתון.

6. **אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו מיום 27.11.21.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה לפי החוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), או כל עבירת נשק מסוג פשע.

קנס - קנס בסך 2,000 ₪ או מאסר למשך 10 ימים תחתיו; הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, במעמד הצדדים.